

[Madsen-Mygdal.]

i § 3. Den forekommer mig derimod at være af en noget besynderlig Natur; det er Bestemmelsen om, at naar en Landejendom, til hvilken der hører mindst 8 Tdr. Hartkorn og mindst 40 ha, søges sat til Tvangsauktion, skal dette meddeles Statens Jordlovsudvalg, der lader Ejendommen undersøge og senere erklærer, om den egner sig til Udstykning; hvis den gør det, skal det forud for Auktionen meddeles, at Staten har Forkøbsret til Ejendommen til det højeste Auktionsbud, og denne Forkøbsret skal gøres gældende inden 14 Dage efter Auktionen. Det kan godt være, at denne Bestemmelses Gennemførelse ikke vil betyde saa grumme meget, men alligevel vil det betyde noget for de enkelte — jeg haaber, at det alle Dage kun maa blive enkelte —, der kommer i den ulykkelige Situation, at deres Ejendom skal gaa til Tvangsauktion. Den Mand, der maa stille sin Ejendom til Tvangsauktion, kan allerede i Forvejen paaregne en vis Medfølelse, men det er ganske givet, at hvis denne Bestemmelse gennemføres, vil Auktionen blive gjort illusorisk; der vil ikke komme andre Bud end fra Panthaverne; der er ingen, som ønsker at møde op ved Auktionen og byde op og købe, naar man skal vente i 14 Dage paa, om Staten vil overtage Jorden eller ikke. Og det vil medføre, at det Bud, der gives ved en saadan Tvangsauktion, bliver lavere, hvilket igen medfører, at den Mand, der har maattet sælge ved Tvangsauktion, hans Familie, hans Venner, hans Kautionsister, hvem det er, faar en ringere Stilling; hans Adgang til at blive rejst økonomisk bagefter afhænger muligvis af, hvad Ejendommen kan udbringes i, og derfor forekommer det mig, at dette er et Forhold, man skal tage under Overvejelse. Det frembyder Betæneligheder at indføre en saadan Bestemmelse. Hvorfor skal denne meningsløse Forret for Staten indføres? En Auktion foregaar ikke i Dølgmaal, den bliver bekendtgjort, og Statens Jordlovsudvalg, der har Underudvalg hele Landet over, kan vel nok følge med, naar saadanne Auktioner bliver bekendtgjort. De kan da undersøge, hvad det er, og Staten kan møde paa Auktionen og byde sammen med alle andre. Jeg mener derfor, at det vil være urigtigt overfor de ulykkelige Mennesker, som faar deres Ejendom stillet til Tvangsauktion, at indføre en saadan Forret, som jeg for øvrigt ikke ser der er nogen som helst Brug for.

Saa kommer jeg til den tredie Fremgangsmaade, den, der er omtalt i § 4 og føl-

gende Paragraffer. Denne Fremgangsmaade finder jeg ikke blot meningsløs, saaledes som jeg maatte sige om den anden Fremgangsmaade, men den er efter min bedste Overbevisning principielt fuldstændig nedbrydende for al sund Retsfølelse og i Virkeligheden en Undergravning af Begrebet Ejendomsret. Saa kan man naturligvis sige, at dette Begreb ingen Betydning har, og hvis man har den Opfattelse, kan man maaske gaa med til noget saadant, men den, der tillægger Begrebet Betydning, vil se, at den Vej, man her søger at slaa ind paa, er i allerhøjeste Grad farlig.

Som saa ofte før, naar lignende Forslag om Ekspropriation af Jord i Udstykningsøjemed er blevet fremsat her i Rigsdagen — det er jo ikke første Gang, viser Lovforslag af den Beskaffenhed —, maa vi fra Venstre ogsaa nu fremhæve, at Tvangserhvervelse af Jord, uanset hvad man i øvrigt vil mene om Ekspropriation af Jord, er ganske upaa-krævet og overflødig i dette Øjeblik. Ogsaa her er jeg saa heldig at kunne støtte mig til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen fremsatte i forrige Rigsdagssamling et Lovforslag, idet han optraadte som Ordfører for det radikale Parti. Ved dette Lovforslags Fremsættelse udtalte dette ærede Medlem — Udtalelsen findes i Folketingstidende 1928—29 Sp. 2084 —:

„Vi har ikke indføjet nogen Bestemmelse om, at Jorden kan erhverves ved Ekspropriation, da vi ved, at en saadan Bestemmelse vilde møde Modstand i den høje Rigsdag og bidrage til Hindring af en forstandig Jordreform. Vi har den Opfattelse, at ingen i Rigsdagen ønsker Tvangsaflævering af Jord, naar dette ikke er nødvendiggjort paa Grund af usunde og abnorme Prisforhold. En Ekspropriationsbestemmelse er kun til Nytte, naar Udbud af Jord til Bebyggelse og Oprettelse af nye Brug ikke kan foregaa paa et økonomisk rigtigt Grundlag, og i Øjeblikket er der megen Sandsynlighed for, at en forstandig Lovgivning kan muliggøre Erhvervelse af Jord paa almindelig frivillig Maade til de af mig nu nævnte Formaal og til rimelige Priser; i hvert Fald maa alle Midler anvendes, for at dette kan ske, naar der ydes en rimelig finansiel Støtte.“

Saaledes udtalte det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sig den 27. November 1928. Saa vidt jeg ved, er det ogsaa i Dag den 27. November, det er altsaa nøjagtig et Aar siden, det ærede Medlem udtalte sig paa den Maade. Jeg kunde fristes til at